

Arrest

nr. 186 789 van 15 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 november 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 28 april 2016 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 24 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen met motieven:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.04.2016 werd ingediend door:

Naam: Z.

Voornaam: R.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 28.04.1974

Geboorteplaats: Midar

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking in- dien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- ongedateerde verklaring op eer vanwege de moeder betrokkene met betrekking tót de bestaansmiddelen van haar en de referentiepersoon

- aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen (inkomstenjaar 2014 - aanslagjaar 2015)

- attesten Federale Pensioendienst op naam van de referentiepersoon en zijn echtgenote) dd. 10.05.2016 en 12.05.2016 waaruit blijkt dat zij in de maanden januari - april 2016 een inkomensgarantie voor ouderen ontvingen (€687,95). Echter, het IGO-bedrag is een uitkering die toegekend wordt aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken. Het maakt onderdeel uit van de sociale bijstand en wordt uitgekeerd aan personen die een leeftijd boven de 65 hebben bereikt, en vanwege die leeftijd niet meer terecht kunnen bij het OCMW, maar wel behoeftig zijn. Gezien de inkomensgarantie voor ouderen wordt beschouwd als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening, wordt deze bedragen niet in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

- attest FOD Sociale Zekerheid dd. 10.05.2016 met bijhorende rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon en zijn echtgenote voor de periode februari - mei 2016 een tegemoetkoming (€79,02) voor hulp aan bejaarden (THAB) ontvingen: echter, gezien deze tegemoetkoming wordt beschouwd als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening, worden deze bedragen niet in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van diezelfde wet hoeft niet te worden gemaakt. Er is immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene en haar minderjarige zoon die haar vergezelt. De gezinshereniging van S. A. overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 kan immers geen

toepassing vinden gezien de moeder en wettelijke vertegenwoordiger van het kind geen verblijfsrecht heeft bekomen.

Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tót een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
Wettelijke basis: artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het logische gevolg van het niet erkennen van het verblijfsrecht van betrokkene is ze het land moet verlaten. Het gegeven dat een deel van de familie van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet langer op het adres van de referentiepersoon woonachtig is. Zelfs indien het bestaan van een gezinsleven zou worden weerhouden, dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt, zodat er geen sprake is van een inmenging in het recht op een gezins- en privéleven van betrokkene. Er is geen sprake van enige medische problematiek op naam van betrokkene.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.. Het enige middel luidt:

“EERSTE MIDDEL : Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet

1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

2 Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

3 Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht en de schending van en 40ter Vw.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

De Staatssecretaris weigert het verblijf van meer dan drie maanden en geeft tevens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster is reeds vele jaren ten laste van de referentiepersoon en haar moeder en heeft als bewijs daarvan diverse bewijzen voorgelegd. Deze bewijzen bestaan uit:

- Getuigenverklaring;

- Attesten van inkomsten van de referentiepersoon en de moeder van verzoekster;

- Bewijzen dat de referentiepersoon instaat voor de huisvesting van verzoekster en de daaraan verbonden kosten;

- Bewijzen dat verzoekster de facto instaat voor de zorg voor de referentiepersoon en haar moeder. Als bewijs hiervan wordt onder meer de gehandicaptenkaart van de referentiepersoon toegevoegd.

Uit de documenten die werden voorgelegd blijkt dat verzoekster reeds lang door de referentiepersoon financieel wordt onderhouden.

Tevens woont verzoekster sedert jaren op hetzelfde adres van de referentiepersoon en haar moeder, zodat minstens dient geconcludeerd te worden dat verzoekster sedert lange tijd een gezinscel vormt met de referentiepersoon.

De staatssecretaris miskent de bewijswaarde van documenten. De staatssecretaris geeft een volledig foute interpretatie aan deze documenten!

Uit deze documenten blijkt weldegelijk de onvermogenheid en het financieel ten laste zijn van de referentiepersoon. Deze documenten dienen in combinatie met elkaar te worden gelezen en vormen in hun geheel het bewijs dat verzoekster ten laste is van de referentiepersoon.

Het volgende dient te worden opgemerkt: men moet 'ten laste' zijn van 'de Unieburger'.

Men is ten laste als men afhankelijk is van materiële steun van 'de Unieburger'. De materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te overleven in de gewone verblijfplaats, rekening houdend met je financiële en sociale omstandigheden.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden.⁵ Verzoekster bewijst dit aan de hand van alle mogelijke manieren, doch wordt dit niet door de staatssecretaris aanvaard.

Verzoekster woont in bij de referentiepersoon en haar moeder. De referentiepersoon en de moeder van verzoekster zijn thans bejaard en kunnen niet zonder de hulp van iemand anders.

De ouders van verzoekster zijn gehandicapt. Verzoekster legt hier tevens een bewijs van voor in de vorm van een getuigenis van de referentiepersoon, alsook een kopie van de gehandicaptenkaart van de referentiepersoon.

Verzoekster dient haar ouders bij te staan en te verzorgen. Zonder de zorg van hun dochter kunnen de ouders niet zelfstandig leven. Het is voor hen aldus van het grootste belang dat zij de hulp van hun dochter kunnen genieten.

Het dient opgemerkt te worden dat verzoekster perfect heeft kunnen leven ten laste van de referentiepersoon en haar moeder met de inkomsten die zij thans genieten.

Over de inkomsten dient te worden opgemerkt dat de wetgeving niet voorziet in een minimale duur waarin de bijstand moet worden verleend. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is, hetgeen in casu ontegensprekelijk het geval is, gelet op het lange verblijf van verzoekster met de referentiepersoon en haar moeder.

Het moge duidelijk zijn dat verzoekster weldegelijk voldoet aan de voorwaarden van art. 40ter Vw.!

De staatssecretaris heeft de bewijswaarde van al de door verzoekster aangebrachte documenten ontegensprekelijk miskend. Door de miskening van deze documenten heeft de staatssecretaris bij zijn beslissing de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij bekritiseert enkel de eerste bestreden beslissing die de weigering van verblijf inhoudt. Uit deze bestreden beslissing blijkt dat de juridische grondslag is vermeld met name artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de feitelijke grondslag: de verzoekende partij heeft niet bewezen dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt die in aanmerking kunnen genomen worden. De voorgelegde bestaansmiddelen worden in de bestreden beslissing beschouwd als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening die deel uitmaakt van de sociale bijstand en uitgesloten wordt in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, motief dat de verzoekende partij onverlet laat. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, zoals de verwerende partij terecht opmerkt. Deze bepalingen zijn niet geschonden.

Waar de verzoekende partij de schending opwerpt van de motiveringsplicht bekijkt de Raad het middel vanuit het standpunt van de materiële motiveringsplicht aangezien uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de motivering van de bestreden beslissing kent en inhoudelijke kritiek erop levert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt ten dele:

“De ‘familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking in- dien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Uit het administratief dossier blijkt, zoals de verwerende partij opmerkt in haar nota, dat de verzoekende partij ten bewijze van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon enkel inkomsten komend van een inkomensgarantie voor ouderen en van een beperkte tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden heeft voorgelegd. Dit feitelijk gegeven wordt door de verzoekende partij niet weerlegd.

Voorts is het determinerende motief in de bestreden beslissing de vaststelling dat de verwerende partij meent dat de inkomsten voortvloeiend uit een inkomensgarantie en van een tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden uitgesloten worden als zijnde in aanmerking te nemen bestaansmiddelen door toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat dit motief door de verzoekende partij niet wordt betwist.

De verzoekende partij houdt slechts voor dat de verzoekende partij reeds lang door de referentiepersoon financieel wordt onderhouden en dat zij duidelijk ten laste van een referentiepersoon is. De Raad kan slechts vaststellen dat de verwerende partij dit niet betwist in de bestreden beslissing. De Raad dient er echter op te wijzen dat uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat het ten laste zijn van de referentiepersoon slechts één van de voorwaarden is om een verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet vereist tevens dat de referentiepersoon over *“stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”* beschikt. In casu legt de bestreden beslissing uit waarom de inkomsten die zijn voorgelegd niet worden aanvaard als zijnde in aanmerking te nemen bestaansmiddelen en de verzoekende partij betwist of weerlegt deze vaststelling niet. De verzoekende partij gaat met heel haar betoog voorbij aan deze vaststelling.

Het betoog van de verzoekende partij die er uitvoerig op wijst dat zij aantoonde ten laste te zijn van de referentiepersoon, dat zij onvermogen is, dat zij instaat voor de zorg van de referentiepersoon en door haar wordt onderhouden gaat voorbij aan de wettelijk vereiste, vervat in artikel 40ter van de vreemdelingenwet dat de referentiepersoon tevens moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen die niet worden uitgesloten door artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het weze herhaald dat de verzoekende partij de reden van uitsluiting van de voorgelegde inkomsten niet betwist. Het loutere gegeven om ten laste te zijn van een referentiepersoon en onvermogen te zijn op zich volstaat niet om een verblijf van meer dan drie maanden toegekend te krijgen. Evenmin volstaat het dat de ouders van de verzoekende partij gehandicapt zijn en niet zonder hulp en zorg van de verzoekende partij kunnen.

In tegendeel met wat de verzoekende partij stelt legt artikel 40ter van de vreemdelingenwet meer vereisten op dat het bestaan van oprechte en structurele bijstand. De verzoekende partij toont geen miskenning van de bewijswaarde van de voorgelegde stukken aan.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, de artikelen 40ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN